

ΘΩΜΑΣ ΤΣΑΒΔΑΡΙΔΗΣ

Εκόρτια φύλλα του χρόνου

FYLATOS PUBLISHING

Copyright για την ελληνική έκδοση
Θωμάς Τσαβδαρίδης
© Εκδόσεις Φυλάτος, © Fylatos Publishing, Θεσσαλονίκη 2024

Συγγραφέας: ΘΩΜΑΣ ΤΣΑΒΔΑΡΙΔΗΣ

Επιμέλεια κειμένου: Θοδωρής Παπαδόπουλος © Fylatos Publishing
Γραφιστική επιμέλεια: Χριστίνα Τουρλάκη © Fylatos Publishing

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη και του συγγραφέα, κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

© Εκδόσεις Φυλάτος, © Fylatos Publishing
e-mail: contact@fylatos.com
web: www.fylatos.com

ISBN: 978-960-658-xxxxxx

ΘΩΜΑΣ ΤΣΑΒΔΑΡΙΔΗΣ

Εκόρτσια Φύλλα του χρόνου

Εκδόσεις Φυλάτος
Fylatos Publishing
MMXXIV

Στην αγαπημένη μου σύζυγο Σάρρα
που με ώβεια υπομονή στέκεται δίπλα μου
και με ανέχεται.

Περλεκόμενα

Ευχαριστίες	11
Σημείωμα Εκδότη	13
Λίγα λόγια από τον αφηγητή	15

ΕΝΟΤΗΤΑ 1

1. Ψηλέας, άδεια για καμπινέ	19
2. Ο γιατρός ο Νικολής	25
3. Ενέσφαλες, δε σου προσήκει	31
4. Αχάριστα παιδιά	43
5. Το ταγκό	51

ΕΝΟΤΗΤΑ 2

6. Ο Δάντης	59
7. Καντάδα	67
8. Μεγάλη πείνα	77

ΕΝΟΤΗΤΑ 3

9. Στο τσακ κουτροβαλώντας	91
10. Ευαίσθητος περιβαλλοντικά	99
11. Γρήγορα στην ταράτσα	105

12. Για συχώριο	113
13. Παρέα ιστορικών αναζητήσεων	119

ΕΝΟΤΗΤΑ 4

14. Αέριο για βιομηχανική χρήση	129
15. Ο φαντάρος	143

ΕΝΟΤΗΤΑ 5

16. Τα πρώτα βήματα	151
17. Κρητικός, Χαρτί πολυτελείας	171
18. Λιγκουαφών	191

ΕΝΟΤΗΤΑ 6

19. Ποντικός	203
20. Εσύ, αν ήσουν στη θέση μου, τι θα έκανες;	221
21. «Ιερή συμμαχία» και άλλα	233
22. Δυο κόσμοι διαφορετικοί	265
23. Περί αλκοολισμού και άλλα	275
24. Ιδιαίτερες περιπτώσεις	291
25. Χωρίς αποσκευές - Δεντράκια	303
26. Παπάς - Μακριά και αλάργα	309
27. Αδερφή Μαρία	321
28. Ανθρακωρύχος	325
29. Καλός θεατρίνος και άλλα	335

ΕΝΟΤΗΤΑ 7

30. Ανώμαλη προσγείωση	347
31. Ένας ξεχωριστός άνθρωπος	355
32. Παιδικός σταθμός	369
33. Το άγαλμα	379
34. Η καθαρίστρια του σχολείου	385
35. Ένας αετός	391
36. Ελλάς, ταραμάς, παστουρμάς!	397
37. Κούνια που σας κούναγε	403
38. Γιανέλος	413
39. Γυναίκα στο Ιπποκράτειο	417
40. Ο νόμος της δράσης - αντίδρασης	423
41. Τι παιδιά!	429
42. Γιατί μια νέα μέρα	433
43. Έχει μεγάλη πλάκα	441
44. Παιδί σε φροντιστήριο	447
45. Χάρμα οφθαλμών	453
46. Στη χώρα του κάποτε	465
47. Πρώτες βοήθειες	471
48. Στον κουλοχέρη	487
49. Μαρμάρινη κρήνη	491
50. Σκουπίδια - Η συνάντηση	497
Υστερόγραφο	505

Ευχαριστίες

Ευχαριστώ θερμά τη σύζυγό μου Σάρρα, τα τρία μας παιδιά Λάζαρο, Μαριάνθη και Κωνσταντίνο και τον γαμπρό μας Σοφιανό για την συμπαράσταση που μου έδωσαν κατά τα χρόνια που πάλευα για το γράψιμο αυτού του βιβλίου.

Από καρδιάς ευχαριστώ τη φιλόλογο νύφη μας Φυλλιώ, που άοκνη πέρασε από κόσκινο, επιμελήθηκε γραμματικά και συντακτικά, λέξη-λέξη όλα τα κείμενα.

Σημείωμα Εκδότη

Αγαπητοί αναγνώστες,

Καθώς ανοίγετε αυτές τις σελίδες και βυθίζεστε στον κόσμο του «Σκόρπια Φύλλα του Χρόνου» θέλω να σας καλωσορίσω σε μια από τις πιο συναρπαστικές και συγκινητικές λογοτεχνικές εμπειρίες που θα έχετε βιώσει διαβάζοντας. Ως εκδότης του βιβλίου αυτού, είμαι περήφανος που σας παρουσιάζω ένα έργο τόσο πλούσιο σε χαρακτήρες, συναισθήματα και αφήγηση.

Το βιβλίο που κρατάτε είναι αποτέλεσμα ατελείωτων ωρών δημιουργικής δουλειάς, βαθιάς προσήλωσης στην τέχνη της αφήγησης και μιας άκρως προσωπικής εξερεύνησης των θεμάτων της αγάπης, της απώλειας και της ελπίδας. Στο κέντρο της ιστορίας βρίσκεται ένας χαρακτήρας τόσο πολύπλοκος και ελκυστικός που δε θα μπορέσετε παρά να ταυτιστείτε με τις ανησυχίες και τα όνειρά του.

Σε αυτές τις σελίδες, θα βρείτε έναν κόσμο που ξεπερνά τα όρια της φαντασίας, έναν κόσμο όπου το παρελθόν και το παρόν συνυπάρχουν δημιουργώντας μία περίπλοκη ύφανση αναμνήσεων και συναισθημάτων. Η ιστορία αποτελεί μια γέφυρα μεταξύ γενεών και πολιτισμών, μια μαρτυρία της ανθρώπινης αντοχής και του θάρρους.

Είναι η πίστη μου ότι η λογοτεχνία είναι ένας ισχυρός φάρος στον κόσμο μας. Μέσω των ιστοριών, μπορούμε να ταξιδέψουμε σε μέρη που δεν έχουμε φανταστεί, να βιώσουμε συναισθήματα που δεν έχουμε γνωρίσει, και να συναντήσουμε ανθρώπους που δεν έχουμε γνωρίσει ποτέ. «Τα Σκόρπια Φύλλα του Χρόνου» είναι ένα τέτοιο ταξίδι, και είμαι σίγουρος ότι θα σας αφήσει με μια ανεξίτηλη εντύπωση.

Σας ευχαριστώ για την επιλογή σας να ταξιδέψετε μαζί μας σε αυτήν την περιπέτεια. Καλή ανάγνωση και καλά ταξίδια στις σελίδες αυτού του βιβλίου.

Με βαθιά εκτίμηση
ο Εκδότης

Λίγα λόγια από τον αφηγητή

Με ξερό το αριστερό χέρι μετά από ένα ελαφρύ εγκεφαλικό, στην άκρη ενός μικρού χωριού, σε παρατημένο από καιρό αγροτόσπιτο του παππού, θύμα και εγώ της κρίσης και των μνημονίων -το σπίτι “βγήκε στο σφυρί”-, αποτραβήχτηκα να μονάσω. Ξερό κλαδί στη ζωή αυτή, μόνος απόμεινα. Η σύζυγος, οι κοντινοί συγγενείς, καθώς και όλα τα αγαπημένα μου πρόσωπα, έχουν φύγει από τη ζωή. Μόνο ο μονάκριβος γιος μου εκεί, κάπου στην Αμερική, με τη γυναίκα του και το παιδί του βολοδέρνει. Η μοναξιά βαθιά πληγή είναι, θάνατος καθημερινός, τάφος! Όλοι οι δρόμοι γύρω κλειστοί. Βάσανο μεγάλο, ασήκωτο η ζήση, η μέρα δεν περνά χωρίς σκοπό, χωρίς ρότα! Παραδομένος περιμένω το τέλος.

Χειμώνας έξω βαρύς, βαθύ σκοτάδι, ερημιά. Μόνο τα σκυλιά αλυχτούν. Τα γυμνά κλαδιά των δέντρων λυγίζουν από την ορμή του Βοριά που λυσομοανά. Αχ, και αυτή η ξυλόσομπα στην κουζίνα... Έτοιμη είναι να ξεψυχήσει. Μες στην ατέλειωτη νύχτα, ένα ακόμα φιλή ζωής να προλάβω να της δώσω! Ένα ζεστό τσαγάκι να ετοιμάσω, να καλοπιάσω έναν επίμονο βήχα που με βασανίζει πέντε ολόκληρα μερόνυχτα! Με δυσκολία τα βήματά μου αργά σέρνουν τις στραβοπατημένες παντόφλες -ατέλειωτη μου φαίνεται η απόσταση από το δωμάτιο ως την κουζίνα.

Γύρω από την απομονωμένη φτωχική αγροικία, μοναδική ζωντανή παρουσία στην παγωνιά είναι τα ταπεινά τσιροπούλια που ραμφίζουν πεινασμένα το τζάμι και η σιλουέτα μιας βοσκού που αντικρίζω από μακριά να πηγαίνει κάθε πρωί προς τη στάνη.

Μια νύχτα, κοντά στο ξημέρωμα, είδα ένα όνειρο: τον εαυτό μου επταετή, με κοντό παντελονάκι, να

βαδίζει πρώτη φορά δίπλα στον πατέρα. Κρατούσε τρυφερά την παλάμη μου μέσα στην τεράστια χούφτα του. Για μια στιγμή, σαν να αισθάνθηκα τους σκληρούς ρόζους της παλάμης του πάνω στις αρθρώσεις των δαχτύλων μου! Ω, πόση ευτυχία ένιωσα! Βαδίζαμε οι δυο σε έναν τόπο που μόλις είχε ξεπλυθεί ύστερα από μια δυνατή νεροποντή, για να πάμε, νομίζω, σε κάποιον αστυνομικό διοικητή και να ζητήσουμε κάτι υπογραφές και σφραγίδες. Ξύπνησα. Τ' όνειρο απότομα έμεινε μισό. Τι κρίμα! Όλη την υπόλοιπη ημέρα την πέρασα σκαλίζοντας το παρελθόν, προσπαθώντας να θυμηθώ, να συμπληρώσω την εικόνα που έμεινε θολή -εφταμηνίτικη θαρρείς- χωρίς χρώμα στις μνήμης τα κατάστιχα. Γρήγορα, ευχάριστα -απροσδόκητα ευχάριστα- πέρασε η μέρα εκείνη. Ένιωσα για πρώτη φορά εδώ και πολύ καιρό ευτυχής μες στη μοναξιά και το μουντό. Πόσο γρήγορα κύλησαν οι ώρες!

Έτσι, ξαφνικά πρόβαλε μπροστά μου, φτερούγιζε η ελπίδα, η λύση να βγω από τη μοναξιά και το μαύρο. Θα ζω από εδώ και πέρα ευχάριστα, μακριά από το παρόν, παρέα με τις αναμνήσεις μου από το παρελθόν, το αποφάσισα.

Στην απόλυτη, λοιπόν, μοναξιά -τώρα ευλογία- εκμεταλλεύομαι τον ατέλειωτο χρόνο που έχω στη διάθεσή μου. Κλείνω τα μάτια, ζορίζω τη μνήμη, φέρνω στο παρόν στιγμές της ζωής μου από το παρελθόν, ζω με αυτές.

Μια μέρα, τυχαία όρμησε στου νου τα παραθύρια μια παράσταση. Είδα τον εαυτό μου και έναν φίλο αξιμέρωτα να τρέχουμε καταδιωκόμενοι προς μια πλατεία. Από πίσω, μας ακολουθούσαν γαβγίζοντας τρία άγρια σκυλιά τη στιγμή που νυσταγμένοι εργάτες φώναζαν: «Κλέφτες, πιάστε τους!»

Μια άλλη φορά θυμήθηκα πως αναίσχυντα πήγα να θαυμάσω τα οπίσθια ενός μαρμάρινου αγάλματος που παρίστανε μια ξακουστή για την ομορφιά της Θεά.

Κάθε φορά που μια εικόνα ξεπροβάλλει μπροστά μου, στέκομαι απέναντί της πολλή ώρα και προσπαθώ να θυμηθώ όσα γεγονότα προηγήθηκαν και όσα ακολούθησαν. Έτσι, σκόρπιες εικόνες από το παρελθόν, που νόμιζα πως είχαν χαθεί για πάντα από τη μνήμη, άρχισαν να έρχονται ολοκληρωμένες σιγά σιγά, ως ιστορίες άλλοτε ευτράπελες, να γελάς και να κλαις συγχρόνως, και μερικές φορές πολύ σοβαρές.

Έτσι γεμίζω τώρα τις ώρες της μοναξιάς, ζώντας έντονα το παρελθόν, την κάθε στιγμή του, δίνω νόημα στο παρόν.

«Αυτές οι ιστορίες είναι η μαγιά, είναι θησαυρός» σκέφτηκα, «πρέπει κάπου να τις καταγράψω μη μου ξεφύγουν πάλι από τη μνήμη! Όμως πού;»

Να, μόλις ξημέρωσε! Ήχος μελωδικός από κουδουνάκια που μετακινούνταν έξω από το αγροτόσπιτο -εύνοια της τύχης- διέκοψε τη συνομιλία που είχα ανοίξει με κάποιον Ιάκωβο από το μακρινό παρελθόν. Ευθύς ορθώθηκα, όσο πιο γρήγορα μπορούσα, βγήκα στη βεράντα, είδα τη βοσκό με τα δέκα προβατάκια να περνά μπροστά από την περίφραξη, την παρακάλεσα να πλησιάσει. Δίστασε προς στιγμή· ένας γεροπαρालυμένος -θα σκέφτηκε- πλησίασε. Χαμογέλασα, «Σε παρακαλώ!» της είπα, «θέλω, όταν πας στο χωριό, να μου αγοράσεις είκοσι μολύβια “STAEDTLER Noris No2» τρεις σβηστήρες, πέντε ξύστρες και δέκα πενήντάφυλλα τετράδια με γραμμές». Παρατήρησα μια απορία στην έκφραση. «Καλά, μην ανησυχείς! Θα σου δώσω την παραγγελία γραμμένη και χρήματα θα σου δώσω για να πληρώσεις» πρόφερα. Σε λίγες μέρες είχα στη διάθεσή μου ό,τι χρειαζόμουν.

Άρχισα, λοιπόν, να γράφω. Σύντομα διαπίστωνα πως η μνήμη μου ολοένα δυνάμωνε και έφερνε μπροστά μου ολόκληρες ιστορίες με χρώματα έντονα, με τη συναισθηματική φόρτιση της στιγμής, με τις σκέψεις που

περνούσαν από το μυαλό, όταν ζούσα το κάθε γεγονός. Όπου οι εικόνες ήταν ασαφείς -μαύρη τρύπα στη μνήμη- επιστράτευα τη δημιουργική φαντασία και συμπλήρωνα τα κενά, έτσι ώστε να αποκτούν οι ιστορίες ενιαίο σώμα.

Τα γεγονότα που αναφέρονται παρακάτω, άλλα συνέβησαν σ' εμένα, άλλα έπεσαν στην αντίληψή μου ενώ συνέβαιναν σε άλλους δίπλα μου και άλλα τα άκουσα, τα διηγούνταν άνθρωποι που είχαν το χάρισμα του προφορικού λόγου.

Σε όλη μου τη ζωή δεν ήμουν ποτέ ψυχρός, απάθης παρατηρητής γεγονότων που έπεφταν στην αντίληψή μου. Είχα τη συνήθεια να μπαίνω εγώ στη θέση των πρωταγωνιστών, να χαίρομαι με τη χαρά τους, να πονάω με τον πόνο τους για να κατανοώ καλύτερα τη συμπεριφορά τους.

Γράφω, το λοιπόν, για να γεμίσω τον άδειο μαύρο χρόνο της μοναξιάς μου. Μόνο γι' αυτό!

▪ ΕΝΟΤΗΤΑ 1 ▪

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ψηλέας, αδελφά για καμπενέ

Μεσάνυχτα. Από μακριά ακούγεται ήχος βαριών οχημάτων που πλησιάζουν. Η γη τρέμει. Πετάγομαι από το κρεβάτι, τρέχω στο παράθυρο, στο κουζινάκι. Μια στιγμιαία λάμψη φωτίζει ξαφνικά τον σκοτεινό ουρανό· παίρνουν χρώμα, ζωή, όλα τα μαύρα έξω στη φύση. Ακολουθεί εκκωφαντικό, πρωτάκουστο σφύριγμα πάνω από το σπίτι σαν σύρσιμο τεράστιου φιδιού σε πέτρες. Βαριά στρατιωτικά οχήματα με χαμηλωμένα τα φώτα πορείας περνούν από μπροστά μου. Το χαμηλοτάβανο με πλιθιά τρέμει. Πλησιάζει ο πατέρας. «Μην τρομάξεις! Είναι μια δικτατορία που έρχεται με βαριά οχήματα και φώτα πορείας για να πάρει την εξουσία από τον λαό» είπε και χαμογέλασε για να διασκεδάσει την τρομάρα μου. Οκτώ ετών ήμουν τότε, ήταν λίγο πριν το Πάσχα.

Δυο, τρεις μήνες μόνο πέρασαν; Έπιασε μια καταγίδα, έγινε συνεχόμενη αργή βροχή. Βράχηκαν τα πλιθιά, κατέρρευσε το αποχωρητήριο που είχαμε στην άκρη της αυλής. Έφερε ο πατέρας -ευκαιρία για εκσυγχρονισμό, είπε- καινούρια υλικά, άμμο, τούβλα, ασβέστη και έναν μάστορα. Άρχισε την πάρλα πρωί πρωί ο μάστορας, δεν έλεγε να πιάσει μυστρί. Από τον δρόμο πέρασε ένας γείτονας. Ποτέ καλημέρα, σε κανέναν. Οι

ματιές τους ανταμώθηκαν. Κάτι δε μ' άρεσε όπως έβλεπε τα υλικά ο γείτονας. Ένα τούβλο μόνο πρόλαβε να κολλήσει ο μάστορας πάνω στα παλιά θεμέλια, κατέφθασε αγριωπό όργανο της τάξης:

«Ποιος είναι το αφεντικό εδώ;»

«Εγώ. Τι θέλετε;» είπε ο πατέρας.

«Εσύ; Με τέτοια ρούχα; Σαν εργάτης;»

«Τι να κάνω; Να βοηθήσω λίγο. Να γλιτώσω καμιά δραχμή».

«Είσαι παράνομος. Δεν ξέρεις πως αυτή την περίοδο απαγορεύονται οι οικοδομικές εργασίες;»

«Ναι, όπως το είπατε, οι οικοδομικές εργασίες απαγορεύονται. Εγώ δε θέλω να κτίσω οικοδομή. Ένα ταπεινό αποχωρητήριο θέλω να φτιάξω στη θέση του παλιού που έπεσε. Για τις ανάγκες της οικογένειας».

«Αυτή την περίοδο απαγορεύεται να βάλεις πέτρα πάνω στην πέτρα. Το είπαμε!»

«Τι να κάνω εγώ τώρα ως οικογενειάρχης, όργανο; Το παλιό αποχωρητήριο δεν ήξερε, φαίνεται, πως “τέτοια περίοδο” απαγορεύεται το χτίσιμο και πήγε, το αφιλότιμο, και έπεσε. Τι να κάνει τώρα η οικογένεια; Οι ανάγκες έρχονται απροσκάλεστες, οποιαδήποτε ώρα. Να περιμένουμε μέχρι να νυχτώσει και να κρυβόμαστε πίσω από δέντρα ή μες στις ρούγες για να απαλλαγούμε από τα...;»

«Να σου λείπουν οι εξυπνάδες. Σταμάτα! Ο νόμος είναι νόμος. Όμως καταλαβαίνω, ως άνθρωπος, την ανάγκη για τις ανάγκες σας. Δε σου κόβω πρόστιμο, δε σε κλείνω στο μπουντρούμι. Μόνο σταμάτησε πάραυτα (είπε πάραυτα!) τις εργασίες και πήγαινε από τον διοικητή μου να πάρεις άδεια για ανακατασκευή αποχωρητηρίου. Χαρτί με σφραγίδες βασιλικές και υπογραφές θέλω να δω. Αν δω αποχωρητήριο χωρίς επίσημα χαρτιά που γράφουν πάνω πάνω “Ελληνική Δημοκρατία, Βασίλειον της Ελλάδας” με υπογραφές φαρδιές, πλατιές και σφραγίδες στο κάτω μέρος, θα σε κλείσω μέσα».

Κρατώντας με από το χέρι ο πατέρας -κάπως το θυμάμαι- για να με δει ο διοικητής και να μας λυπηθεί, πήγαμε στον διοικητή της αστυνομίας. «Έχεις δίκιο. Όμως δεν έχω την αρμοδιότητα. Αλλουνού παπά ευαγγέλιο είναι αυτό! Πηγαίνετε στον Δήμο, στην τεχνική υπηρεσία» μας είπε ο διοικητής και φύγαμε. Έκτοτε, δε με έπαιρνε μαζί του ο πατέρας. Όταν μεγάλωσα, μου αφηγήθηκε την Οδύσσειά του.

«Λοιπόν, παιδί μου, πήγα μόνος στον Δήμο, για να μη σε ταλαιπωρώ. “Θεός φυλάξοι! Τον μπελά μας να βρούμε; Μας την πήραν την αρμοδιότητα. Πήγαινε στον νομάρχη!”, με προέτρεψαν. Πήγα και στον νομάρχη.

Πόσες πόρτες χτύπησα; Πόσες φορές είπα, εγώ ο πατέρας, μηχανικά το πρόβλημα; Πόσες φορές είδα αξιωματούχους να σηκώνουν τους ώμους με ειλικρινή κατανόηση; Στο τέλος, κάποιος κλητήρας με λυπήθηκε. “Τι ψάχνεις εδώ κι εκεί; Στην έκτακτη κατάσταση που είμαστε, όλες οι αρμοδιότητες πέρασαν στις στρατιωτικές διοικήσεις. Εκεί να πας. Σίγουρα θα λύσεις, άνθρωπέ μου, το πρόβλημά σου”, μου ‘πε.

Μια και δυο πήγα και στο στρατόπεδο, στον διοικητή του. Ήσυχος άνθρωπος φαινόταν αυτός, με κοιλίτσα και φαλάκρα. Στενοχωρήθηκε που δεν είχε την αρμοδιότητα για τα σκατά, με έστειλε στον υποδιοικητή, εκείνος στον λοχαγό υπηρεσίας και ο τελευταίος λόγω “έκτακτης κατάστασης” μου έδειξε μέσα στο στρατόπεδο ένα πέτρινο μικρό κτήριο: “Εκεί να πας. Θα συναντήσεις μέσα έναν ψηλέα ξερακιανό. Εκείνος είναι υπεύθυνος για τους καμπινέδες και τα λοιπά. Σε εκείνον πέρασαν όλες οι αρμοδιότητες. Θα σου λύσει σίγουρα το πρόβλημα» ξεστόμισε και καθόλου δεν προσπάθησε να κρύψει τον θυμό του που η εξουσία είχε περάσει στον ψηλέα.

Πήρα κουράγιο, ο πατέρας, αντρειώθηκα, έφτασα στην πηγή, θα έχουμε αποχωρητήριο με επίσημα κρα-

τικά χαρτιά, με “Βασίλειον της Ελλάδος”, με υπογραφές και σφραγίδες φαρδιές πλατιές κάτω κάτω, να το φχαριστιόμαστε το ξαλάφρωμα ανθρώπινα και χωρίς φόβο, σκέφτηκα. Πλησίασα με αναπτερωμένο το κουράγιο.

Έξω από το πέτρινο μια ανορθόγραφη, πολυχρονισμένη επιγραφή -θα είχε από γεννησιμιού της να την ακουμπήσει ανθρώπου χέρι- έγραφε με ξεθωριασμένα γράμματα “ΟΠΛΟΥΡΓΕΙΟΝ”. Κουδούνι, φύλακας δεν υπήρχε. Μια μισάνοιχτη πόρτα είδα, την έσπρωξα, γρύλισαν διαμαρτυρόμενοι οι μεντεσέδες, υποχώρησε, μπήκα στον προθάλαμο. Τι να δω εκεί μέσα! Το Βασίλειον της ακαταστασίας. Σε ένα τραπέζι -κουτσό από το ένα πόδι- είδα πλήθος άδειων μπουκαλιών και κρασοπότηρων. Μύγες παχιές, επιθετικές, ορμούσαν επάνω μου. Παντού τασάκια με αποτσιγάρα, ξεχαρβαλωμένα καθίσματα, ξεφτισμένοι σοβάδες. Μια πόρτα κλειστή, ταμπέλα μεγαλοπρεπής στο ύψος των ματιών, “ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΟΠΛΟΥΡΓΟΥ”, έγραφε.

Γελάκια περιέργα περνώντας ανάμεσα από τα τζαμιλίκια της πόρτας έφτασαν στ’ αφτιά μου. Κάτι ψυλλιάστηκα, έβηξα, χτύπησα επίτηδες τα πόδια κάτω για να μ’ ακούσουν μέσα, να συμμαζευτούν. Περίμενα, περίμενα, γρήγορες κινήσεις αφουγκράστηκα να γίνονται μέσα στο ΓΡΑΦΕΙΟΝ και βηματισμούς βιαστικούς. “Πέρασε μέσα, όποιος και να ’σαι! Άκουσα που γρύλισε η πόρτα και το βήξιμό σου» είπε μια τραχιά, γνωστή φωνή. Μπήκα, ο ταλαίπωρος πατέρας. Περιέφερα αργά αργά το βλέμμα γύρω. Χαρτιά σκονισμένα, σφραγίδες, μελάνια σκορπισμένα παντού. Σ’ έναν δερμάτινο καναπέ, είδα με έκπληξη ανοικονόμητο ψηλέα άντρα μισοξαπλωμένο, σε εύθυμη κατάσταση, στο τσακίρ κέφι.

Αμέσως τον αναγνώρισα. Ήταν ο γείτονας μας, ο Λέλεκας, όπως τον λέγαμε. Δυο κοπέλες, ελαφρά ντυμένες με χρωματιστά ρούχα, ήταν όρθιες αριστερά και δεξιά του, όλα “φάτσα φόρα”, του έκαναν μασάζ, του έτρι-

βαν τον σβέρκο και την πλάτη ξαναμμένες. Με αναγνώρισε και εκείνος. “Γεια σου, γείτονα. Άλατα, πολλά άλατα στον σβέρκο!”, δικαιολογήθηκε. “Πολλή δουλειά, πονάω παντού! Κάθισε να τα πούμε και να πιούμε κανένα ποτηράκι παρέα με τα κορίτσια”. Αρνήθηκα, έμεινα όρθιος. “Πώς από δω;” συνέχισε, “Τι θέλεις από μένα; Ζήτησέ το, γείτονα, και θα το ’χεις! Τι την έχουμε τώρα την εξουσία εδώ!”, είπε και μου έδειξε την τεράστια χούφτα του.

“Τίποτα, τίποτα δε θέλω, γείτονα! Περαστικός ήμουν. Θέλησα να σου πω ένα γεια”. Έκλεισα πίσω μου την πόρτα κι έφυγα. Πότε και πώς πήρε τον τίτλο του σπλουργού με πολλές αρμοδιότητες ένας τέτοιος άνθρωπος; αναρωτήθηκα μεγαλόφωνα, καθώς απομακρυνόμουν. Αυτά έζησα εκείνη την εποχή, παιδί μου. Ήταν τότε λίγο μετά τη δικτατορία» κατέληξε ο πατέρας.

Τι ήξερα εγώ, οκτώ ετών, από δικτατορία; Πάντως, η περίοδος εκείνη τυπώθηκε στο παιδικό μου μυαλό σαν μια γελοία περίοδος.

Στη μικρή μας κοινωνία, όμως, όλοι και εμείς τα παιδιά τότε γνωρίζαμε τον βίο του Λέλεκα. Από ταβέρνα σε ταβέρνα γυρνούσε. Τα πρωινά, καθώς πηγαίναμε στο σχολείο, βλέπαμε να τον σέρνουν οι όμοιοί του και να τον αφήνουν στα σκαλοπάτια του σπιτιού του. Ποτέ μας δεν τον είδαμε να εργάζεται, κανενός δεν είχε την εκτίμηση.

Στην αγκαλιά ενός απέραντου δάσους, όπου οι σκιές φλυαρούν με απόκοσμα μυστικά και η φύση αναπνέει αιώνια αλήθεια, ένα απομονωμένο αγροτόσπιτο κρύβει τα ίχνη ενός παρελθόντος που αρνείται να ξεχαστεί. Εδώ, η ιστορία έχει πάψει να είναι απλά μια σειρά γεγονότων· γίνεται η ψυχή μιας ζωής που έχει δει και έχει ζήσει περισσότερα από όσα οι περισσότεροι τολμούν να φανταστούν.

«Τα Σκόρπια Φύλλα του Χρόνου» δεν είναι απλώς ένα βιβλίο· είναι ένα ταξίδι μέσα από τις εποχές της ανθρώπινης ψυχής. Μέσα από τις σελίδες του, ο αναγνώστης βυθίζεται σε έναν κόσμο όπου κάθε ανάσα της φύσης αφηγείται μια ιστορία, κάθε σκιά κρύβει ένα μυστήριο, και κάθε χτύπος καρδιάς αντηχεί τις αλήθειες που έχουν χαθεί στον χρόνο.

Μέσα από αυτές τις σελίδες, ο πρωταγωνιστής αναδύεται ως η φωνή της εμπειρίας, της απώλειας και της ελπίδας, προσκαλώντας τον αναγνώστη σε ένα ταξίδι που είναι τόσο μαγικό όσο και ανθρώπινο. Η ιστορία του είναι ένας ύμνος στη δύναμη της μνήμης, στο ανεξίτηλο σημάδι που αφήνουν οι άνθρωποι στις ζωές μας, και στο αναπάντεχο φως που βρίσκεται στο τέλος κάθε διαδρομής.

Αυτό το βιβλίο είναι μια πρόσκληση να ανακαλύψετε τη μαγεία της αφήγησης, να εξερευνήσετε τα βάθη της ανθρώπινης ψυχής και να αγκαλιάσετε τις απανταχού αλήθειες που μας ενώνουν όλους.